

EI AINSATKI HELI

ROMAAN

HEATHER GUDENKAUF

New York Timesi bestsellerite autor

+ Vaikus on surmav... +

Heather Gudenkauf
Not a Sound
2017

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele ERSEN. Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Käesolev romaan on ilukirjanduslik teos. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutlusvõime vili või väljamõeldis ja mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Kaane kujundanud Peeter Sepping
Toimetanud Ulve Määrits
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2017 by Heather Gudenkauf.
By arrangement with the Author.
All rights reserved.
© 2018 Kirjastus ERSEN

B04341318
ISBN 978-9949-82-220-1

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Erika Imranyile – kes oskab hapudest sidruniviiludest
suurepäraselt limonaadi teha.

PROLOOG

Leian selle naise üksi kiirabi ooteruumis istumast. Ta sümpaatne näoovaal on verevalumitest räsitud ja paistes. Ooteruumi on jäänud vaid üksikud patsiendid, mis on reedese õhtu ja täiskuu kohta üsna ebatavaline. Naise vastas istub üks vanem naisterahvas, köhides ja läkastades taskurätti, samas kui ta abikaasa, käed rinnal risti ja pea taha vajunud, vaikselt norskab. Üks teine mees, kellel ei ole silmaga nähtavaid haigustunnuseid, vaatab üksiti seinale kinnitatud telerit. Kusagilt kostab vaoshoitud naeru.

Mind üllatab, et naine veel siin on. Sellest on tunde möödas, kui ta läbi vaatasime. Tema riided korjati kokku, vaatasin ta pealaest ja latallani üle ning selgitasin, mis protseduure me teeme. Naine lebas selili, kui tema kehalt asitõendeid otsisin. Kogusin kehavedelikke ja karvu, mis ei kuulunud naisele. Tegin pilte – lähivõtteid marrastustest ja verevalumitest. Ma seisin naise kõrval, kui politseiohvitser talle äärmiselt isiklikke küsimusi esitas. Pakkusin talle hädaolukoraks mõeldud rasestumisvastaseid pille ja koduvägivalla ohvrite varjupaiga telefoninumbrit. Naine ei poetanud kogu protseduuri vältel ainsatki pisarat. Aga praegu on ta silmanähtavalt tunnete ole volin andnud ja paberrätikud tema pihus on pisaratest märjad.

„Stacey?” pärin naise kõrvale istudes. „Kas keegi tuleb sulle jälle?” Ennist pakkusin, et võin ise kellelegi tema eest helistada, aga

ta keeldus, öeldes, et saab hakkama. Palun jumalat, et ta ometi ei oleks helistanud oma abikaasale, inimesele, kes teda äsja nii jõhkralt kohtles. Loodan, et politsei on mehe juba vahistanud.

Stacey raputab pead. „Mul on auto.”

„Ma ei usu, et sa ise sõita suudaksid. Palun luba mul keegi sulle järele kutsuda,” käin peale. „Või hoopis muudad meelt ja me jätame su ööseks haiglasse. Siin on turvaline ja saad veidi puhata.”

„Ei, minuga on kõik korras,” vastab Stacey. Aga see ei ole tõi, temaga pole kaugeltki kõik korras. Püüdsin anda oma parima, et ta väljanägemist vähegi praavitada, aga juba immitseb värskest õmmeldud huulest verd ja verevalumid naha all tõmbuvad lillakaks. „Luba mul vähemalt end autoni saata,” käin peale. Igatsen küll koju oma abikaasa ja kasutütre juurde, aga nad magavad niigi juba, nii et mõni minut siia-sinna ei tähenda midagi.

Naine nõustub ja tõuseb, hoides lahases kätt õrnalt keha vastas. Kõnnime koos niiskesse augustiöösse. Meie teed valgustab kahvatu täiskuu. Rohutirtsud siristavad üksteise võidu ja valgete tiibadega ööliblikad viskuvad vastu valgustatud infotahvlit, mis annab teada, et tegemist on Queen of Peace'i haigla erakorralise meditsiini osakonnaga.

„Kus sa täna öö veedad? Sa ei lähe ju ometi koju, ega?”

„Ei,” vastab naine napilt ega täpsusta, mis tal plaanis on. „Pidin parkima eemale, Birchi tänavale.” Meie haiglas tehakse juba ligi kuu aega remonti ja seega on parkimiskoha leidmine paras väljakutse. Mind teeb kurvaks mõte, et see õnnetu naisterahvas, kelle ta jõhkardist abikaasa läbi peksis ja vägistas, pidi kõigepealt ise kiirabisse sõitma ja siin ei leidunud talle normaalset parkimiskohtagi. Praegu on viis parklakohta vabad. Ettearvamatus EMO maailmas võib mõne tunni jooksul paljugi muutuda.

Kõnnime mööda ehitusplatsi piiravatest pukkidest ja oranžidest koonustest ning jõuame ühe elamurajooni vaiksele tänavale,

mis on ääristatud magusalt lõhnavate pärnadega. Eemalt kostab auto käivitamise möiratus, kusagil haugub koer ja undab sireen. EMO-sse on taas saabumas uus patsient.

„Mu auto on seal,“ osutab Stacey väikesele neljaukselisele se-
daanile, mis pärnapuude südamekujuliste lehtede varju jääb. Üle-
tame tänava ja ma ootan, kuni Stacey kotist võtit otsib. Sääsk pi-
riseb mu kõrva ääres ning ma rehman selle eemale.

Esmalt kuulen ma kummide vilinat asfaldil. Pöördume Staceyga
korraga näoga selle heli suunas ja... pimestavad autolaternad söös-
tavad meie poole. Minna pole kusagile. Kui astume Stacey autost
eemale, oleme otse läheneva auto teel. Lükkan Stacey vastu tema
auto ust ja surun end nii tihedalt tema vastu kui saan, püüdes teha
meid kahte nii pisikesteks kui võimalik.

Ma ei suuda silmi eredalt valgusvihult kõrvale pöörata, eelda-
des endamisi, et ettevaatamatu juht kohe-kohe rooli kõrvale kee-
rab ja meist napilt mööda sööstab. Aga seda ei juhtu. Ei kostu
pidurite kriiksatust ega võta auto hoogu maha ning viimane heli,
mida kuulen, on südant pööritava ajavalt tume metallimütsatus
vastu inimluid.

1

Kaks aastat hiljem...

Viimase aasta jooksul olen peaaegu iga päev kas sõudelaua või kanuuga sõitmas käinud, jooksnud või matkanud käänulise Five Minesi jõe ümber, Stitch kaasas. Me alustame oma rännakut vaid mõnekümne meetri kauguselt mu majakese eesuksest. Mul on sõudelaud ja aer pea kohale tõstetud ja me liigume ettevaatlikult kiviselt kallakult alla jõe äärde. Lasen oma sõudelaua – odavaim, mis mul leida õnnestus – vette ning jälgin hoolikalt, et teravate servadega kivid seda ei lõhuks. Kahlan madalasse vette, väristades külma vee hammustusest õlgu, ning sean laua paigale, et Stitch peale saaks ronida. Vinnan end põlvili lauale koera selja taha ja aerutan jõe keskele.

Tõmban mõlaga tugevate, ühtlaste liigutustega läbi sogase vee. Äsja tõusnud päike piilub vahelduva eduga raskete, aeglaselt liikuvate hallide pilvede vahelt ja aerult pritsivad veepiisad sädelevad justkui tähed päikese käes. Hilise oktoobrihommiku õhk on karge, lõhnates juba kõdunevate lehtede järele. Ma naudin jõe hõngu ja kaldavaateid, aga ma ei kuule, kuidas aer vette sulpsatab või kuidas kajakad mu pea kohal kiljuvad ning Stitch rõõmsalt klähvib. Püüan ikka veel sellega leppida.

Ennustatakse, et temperatuur langeb peagi alla nulli, ja kui see juhtub, tuleb mul sõudelaud paratamatult kevadeni kuuri kanuu kõrvale hoiule viia. Minu ees sõudelaual istub Stitch – nagu mõni purjekaninasse nikerdatud puukuju. Ta turritav kasukas on pea sama värvi kui suvise hõbevahtralehe alumine külg, tehes sellega mu koera eriliseks. Stitch on kolm aastat vana ning tal on kahekümne viie kilo jagu muskleid ja kõõluseid. Elav loomus sunnib teda sageli kõikvõimalikele kõrvalistele asjadele reageerima, panes unustama, et tal on ka töö teha. Tavaliselt, kui ma sõudmise ette võtan, sõidame me umbes tunni jagu põhja poole, kohani, kus jõgi järsult laiust juurde võtab, olles ühtäkki justkui pea poolteise kilomeetri laiune ammuli suu. Ja jõeäär on siis korraga pikitud täis klaasseintega hotelle, uhkeid restorane ja kirikutorne. Seal asub ka leivatehas, täites õhu ahvatleva, pisut mu ema kööki meenutava pärmilõhnaga. Pilti ilmestavad veel tervisejooksjad ja noored emad lapsevankritega, kes muretult muljetavaldaival jõeäärsel kiviteel saalivad. Ainult eemal kõrguv vana raudteesild, kus vennaga lastena mängisime ja mis nüüd lootusetult varemeiks muutumas on, mõjub sellel pildil võõrkehana. Nagu ma isegi.

Kui raudteesilda näen ja värskelt küpsetatud leiva hapukat pärmist lõhna haistan, tean, et on aeg ots ümber pöörata. Mina eelistan pigem kitsaid isoleeritud abajaid ja soiseid alasid jõeäärse linnakese Mathiase lõunaosas, kus kunagi üles kasvasin.

Tänahommikusel sõuderetkel on mul aega aga vaid lühikeseks sõiduks: mul on kell kümme Five Minesi regionaalse vähiravikeskuses tööintervjuu selle juhataja, onkoloogi ja hematoloogi Joseph Huntleyga. Five Minesi keskus pakub kompleksset ravi kolme osariigi vähihaigetele. Doktor Huntley töötab osaliselt ka Queen of Peace'i haiglas, olles kolleeg mu peatse eksabikaasa Davidiga, kes on seal günekoloogia- ja sünnitusosakonna juhataja. Ilmselt ei tee Davidile eriti rõõmu asjaolu, et ma ta vana sõbra juures tööle võin

hakata. Tegelikult helistas doktor Huntley mulle aga ise, küsides, kas olen tööst huvitatud. Keskusel on plaanis paberkanjal kartoteegid digitaliseerida ja neil on vaja kedagi, kes andmeid sisestama hakkaks.

Dr Huntley, keda aastate eest mõned korrad tänu Davidile kohanud olen, oli ilmselt kuulnud, et otsin aktiivselt, aga edutult tööd. Vaatamata nurisemisele, ei ole David mind saboteerinud. Mul veab, kui ta minu kohta mõne hea sõna kostab. See on pikk ja keeruline lugu, täis südamevalu ja alkoholi. Palju alkoholi. David ei suutnud nii paljut taluda ja ühel päeval leidsin ma end täiesti üksijäetuna.

Jõuan nüüd jõel kohta, mis on minu lemmikuks. Kitsuke jõeäär on siin vaid umbes viisteist meetrit lai, aga sügavamas kohas vähemalt kuus meetrit sügav. Läänepoolne kallas on järsk paekivine sein, millel kõrguvad valged männid ja pruunikad *chinquapin*'i tammed, mis küünitavad oma rikkalikke pronksikarva lehesülemeid vee kohale. Täna on jõgi tavatult aeglase vooluga ja loid, nagu oleks mudast tüüne. Ka õhk on raske ja liikumatu. Teisel pool kaldal ripnevad veeni välja musta paju pitsimustriliste lehtedega oksad, nagu lõdvad sõrmed.

Stitch kikitab kõrvu. Miski on kaugemal ta tähelepanu äratanud. Mu laud kõigub alguses veidi, aga peagi saab kergest lainest tugev õõtsumine. Külmlaine uhab üle mu pahklude ja ma peaaegu et kukun vette – õnneks siiski vaid põlvili sõudelauale, lüües põlved valusalt vastu lauaplastikut. Kuidagi õnnestus mul vette kukkumist vältida, aga jõgi võtab siiski mu aeru ja koera. Stitchil ei tundu ootamatu supluse vastu midagi olevat ja ta hakkab kiirelt kalda poole ujuma. Üleval pool jõge pidi keegi uljaspea ilmselt mootorpaadiga kiirust võtma ja nii see ootamatu lainetus tekkiski.

Ootan kätele ja põlvedele toetudes, kuni lainetus raageb, ja mu sikond kõigub koos jõega. Mõla ilmub pinnale vaid meetri kaugusel.